

„Jeg veed kun een, der har de Øjne. Men jeg tør ikke nævne Navnet. Jeg er bange for igen at blive straffet med et af disse unaadige Blikke . . . saa livsfarlige for en letsindig Aktæon.“

„Saa gør De bedst i at lade være,“ sagde Jytte urolig og trak sig lidt bort fra ham.

Karsten From blev tavs af Ærgrelse. Han forstod, at han igen havde forfejlet Maalet. Det var paany en Forbi'er.

En lille Tid gik de begge uden at sige noget, mens Regnen trommede paa deres Paraplyer.

Men Jytte vilde nu vide, hvordan det forholdt sig med disse kunstneriske Planer, som han bestandig fablede om. Hun spurgte, om han ikke tænkte paa igen at male saadanne Billeder med Motiv fra Fællederne, som han engang havde faaet saa megen Berømmelse for.

Han vilde først ikke svare.

„Fællederne?“ vrængede han. „Der græsser jo nu Karl May og Konsorter! . . . Hvorfra veed De forresten, at det var mig, der fra først af opdagede dem?“

„Jeg har jo fortalt Dem, at jeg i Sommer traf flere af Deres Kolleger paa Skagen. De ønskede allesammen, at De vilde vende tilbage til Friluftsmaleriet. De talte i høje Toner om Deres Billeder fra den Tid.“

„Jeg er Dem naturligvis dybt taknemlig, allerkæreste Frøken, fordi De ogsaa tager Dem saa interesseret af min kunstneriske Forbedring. Men jeg tror dog, at jeg bør fraraade Dem at hente Deres velmente Raad hos mine Misundere.“

Han sagde det med sit sædvanlige, ironiske Narresmil, men hans Læber var hvide.

Jytte havde nok anet, at han hemmeligt led under sine Kunstbrødres Ringeagt; men dette bitre Udbrud kom hende alligevel overraskende.

Et Øjeblik efter skiltes de. De var kommen tilbage til Østerbro, og da Regnen varede ved og der netop kom en Spurvogn, bestemte Jytte sig til at køre hjem.

„Man har altsaa den sjældne Fornøjelse at se Dem ved Festen iaften,“ sagde Karsten From ved Afskeden.